

GRAND OPENING BAZAAR FESTIVAL

18. 3. 2015 / 20.00 / DIVADLO PONEC

IM!

OLEG SOULIMENKO, ANDREĪ ANDRIANOV (RUS/AT): OLD CHAOS, NEW ORDER
MARCIN MASECKI & POLONEZY (PL): CONCERT
INTRODUCTION OF THE IDENTITY.MOVE! PROJECT
KATA BODOKI-HALMEN: MINI-CONCERT

WWW.IDENTITVMOVE.EU/BAZAAR

Vážení a milí!

Dvacet pět let po tektonické změně v politickém uspořádání bývalého východního bloku je čas si říct, kde jsme, z čeho vycházíme a kam míříme. Silněji než dříve si začínáme uvědomovat vlastní specifika. Žijeme v té oblasti Evropy, kde komunity nezávislých tvůrců v současnosti objevují možnosti a potenciál vzájemné spolupráce.

Právě to jsou podstatné impulzy pro setkání několika desítek umělců a odborníků s českým a mezinárodním publikem na festivalu Bazaar. Ten představí nejen výjimečné osobnosti na poli inovací, kreativity a uměleckého výzkumu z východního pásu Evropy, ale umožní nám ocitnout se doslova ve víru dění – těším se, že se divák stane svědkem tvůrčích procesů, které reflektují změny ve společnosti i proměny naší identity.

Hlavní událostí je Sobotní Bazaar nových možností, na němž se bude divák moci setkat a konfrontovat s výzkumem čtyřiaadvaceti umělců Identity.Move!, kteří tvoří v oblasti tance, divadla i ve specifických zónách na pomezí dalších uměleckých i mimouměleckých oborů.

Abychom současný výzkum umělců Identity.Move! zasadili do přesných kontur a kontextů, dotváří festivalový program také výjimečná představení dalších hostujících umělců, vybrané workshopy a lektorské přednášky. Doufám, že se nám otázky identity, které byly předmětem uměleckého zkoumání, podaří zprostředkovat festivalovým hostům a divákům, a rozproudít tak širokou debatu o umění a společnosti.

Za pražský organizační tým festivalu Bazaar, organizátory Identity.Move! ve Varšavě, kurátory i partnery projektu ze čtrnácti zemí Evropy –

vítejte na festivalu Bazaar!

Ewan McLaren,

kurátor Identity.Move!

a programový ředitel Motusu, produkce divadla Alfred ve dvoře

Dear Festival guests,

Twenty five years after seismic political change in the former Eastern Bloc, it is time to say where we are, where we are coming from, and where we are going next, keeping in mind what is specific to us here. At the same time, we are living in just that part of Europe where the differing “indie” arts communities have realized how much potential there is in working together.

These are major impulses for the many artists and thinkers of our new Bazaar Festival, but also for our Czech and international audiences. Our festival of identity in arts and motion is set not just to introduce you to a new wave of personalities engaged in innovation, creativity and artistic research in the “Eastern Belt” of Europe, but to draw you right into their creative process, just as they are exploring new ways of reflecting the flux of our societies and identities.

The main event of the festival will be the Saturday Bazaar of new possibilities featuring presentations and confrontations with the research of our twenty-four Identity.Move! dance, performance and experience creators.

We also invited a special selection of guest performances, workshop leaders and lecturers by other creators and researchers, the friends and colleagues of our Identity.Move! artists, to put contemporary artistic research and explorations of questions of identity in a context for festival guests and our audience, and to stimulate our debate about the arts and society.

On behalf of the festival organizational team in Prague, Identity.Move! organizers in Warsaw, project curators and associated partners from fourteen countries,

Welcome to the Bazaar Festival!

Ewan McLaren,

Prague Curator for Identity.Move!

and Artistic Director of Motus Prague / Producers of the Alfred ve dvoře Theatre

BAZAAR je vyvrcholením již dva roky probíhajícího projektu IDENTITY.MOVE! Ten se zaměřil na 24 tanečníků, choreografů a performerů ze zemí, které jsme souhrnně označili jako “východní pás Evropské unie“. Tito umělci se pustili do vlastního zkoumání performativních možností jak přistupovat k otázkám identity ve spojitosti se specifickými mezníky tohoto východního pásu—mezníky historickými, společenskými, politickými nebo estetickými. Cílem uměleckého výzkumu nebylo představit koncový produkt, jako je například divadelní inscenace, ale vyčlenit prostor otevřený myšlenkám, vzájemné výměně a úvahám nad otázkami: Kdo jsme? Odkud přicházíme? Máme co říct? Jak to chceme vyjádřit?

Do toho jsou nezbytně zahrnutí i diváci, protože tam, kde není publikum, není ani performativní umění.

Místem konání byla zvolena Praha—město, které se nachází v samém srdci Evropy. Zde se všichni umělci setkají a budou tu pracovat na prezentaci něčeho neprezentovatelného: mají podat hmatatelné a uchopitelné svědectví o tom, jak jejich výzkum probíhal. Pro každého z nich je to dobrodružný podnik a pováživá výzva. Současně je to i unikátní příležitost a dárek takovému divákovi, který je ochoten tuto mezinárodní skupinu mladých umělců sledovat na jejich cestě k vytvoření uměleckého díla.

SOBOTNÍ BAZAAR idejí se koná v rámci regionálního a transdisciplinárního festivalu BAZAAR, který vedle uvedení e-knihy provází celý týden workshopů, přednášek, diskuzí a hostujících představení.

Za koordinátory projektu IDENTITY.MOVE!:

Georg M. Blochmann, ředitel varšavského Goethe-Institutu

The BAZAAR is the grand finale of IDENTITY.MOVE!, a project that has been running for the last two years. IDENTITY.MOVE! focused on 24 dancers, choreographers and performers from what we have called “the Eastern Belt of the European Union”. These artists took part in self-guided research on performative ways to address questions of identity linked to the specific traces of this Eastern Belt—traces historical, social, political or aesthetic. This artistic research was never meant to finish with a final product like a stage production, but as an open space for thoughts, exchange and consideration: Who are we? Where do we come from? What do we have to say? How do we want to express it?

Nevertheless, the audience has to be involved, as there is no performative art without its public.

For this grand finale Prague was chosen, the city situated in the very heart of Europe. Here, once again, all the artists will meet, now working together on the presentation of the unpresentable: the presentation of a research process made tangible and perceivable. This is an adventurous enterprise, a risky challenge for each of them—and, at the same time, a unique chance and a gift for an audience willing to follow this international group of young artists on their path of creation.

Supporting this SATURDAY BAZAAR of ideas event there will be a week of workshops, lectures, discussions and guest performances in the form of a regional, transdisciplinary BAZAAR festival, accompanied by the launch of an e-book.

For the coordinators of the IDENTITY.MOVE! project:

Georg M. Blochmann, Director of the Goethe-Institut in Warsaw

FESTIVAL BAZAAR / IDENTITA V UMĚNÍ A POHYBU PRAHA 18. 3.–22. 3. 2015

Mezinárodní festival současného tanečního a pohybového divadla představí provokativní vize celkem čtyřicet dva umělců ze čtrnácti zemí střední, východní a jižní Evropy, kteří ve svých projektech zkoumali identitu v umění a pohybu, jež je hlavním tématem celého festivalu.

Program festivalu tvoří řada exkluzivních večerních představení hostujících souborů a umělců, několik workshopů, přednášek a neformálních setkání. Vrcholem festivalu bude Sobotní Bazaar, na němž se v rámci komplexní scénické instalace v průběhu několika hodin představí v krátkých ukázkách výzkumná díla všech umělců zapojených do projektu Identity.Move! Vedle pořadajícího divadla Alfred ve dvoře se festivalové události odehrají i v divadle Ponec, Studiu ALTA a Parkhotelu Praha.

Projekt Identity.Move!, v jehož rámci se festival koná, je mezinárodní platformou pro podporu teoretického a uměleckého výzkumu identity vna poli současného tanečního a pohybového umění a performance. Jedná se o dvouletý projekt podpořený z fondu EU Culture, jehož hlavními koordinátory jsou Goethe Institut ve Varšavě, občanské sdružení Motus / Divadlo Alfred ve dvoře v Praze, East European Performing Arts Platform, Centre for Culture v Lublinu a State School of Dance v Aténách.

Více na www.identitymove.eu a www.alfredvedvore.cz

BAZAAR FESTIVAL / IDENTITY IN ART AND MOTION 18–22 MARCH 2015, PRAGUE

An international dance and performing arts festival featuring twenty-four innovating artists from fourteen countries. Inspirational performances, lectures and workshops for both professionals and public. The Bazaar is a showcase of research into the possibilities, directions and changes in the arts and society in the European „Eastern Belt“.

The unifying theme of the festival is identity in art and motion. The program offers a series of exclusive guest performances, workshops, talks and informal encounters. The festival venues are the Alfred ve dvoře Theatre, Studio ALTA and the Ponec Theatre.

The Bazaar takes place in the framework of the Identity.Move! project which is coordinated by Goethe-Institut Warsaw in cooperation with Centre for Culture Lublin, Obcanske sdruzeni Motus / producers of the Alfred ve dvoře Theatre in Prague and the State School of Dance in Athens with the support of the Culture Programme of the European Union.

More on www.identitymove.eu and www.alfredvedvore.cz

PROGRAM

- 16. 3. 10:00** Rok Vevar (SI): **FICTIONAL IDENTITIES** / Pre-festival Workshop / Divadlo Ponec
- 18. 3. 20:00** GRAND OPENING / Oleg Soulimenko & Andrei Andrianov (RUS/AT): **OLD CHAOS, NEW ORDER** / Concert: **MARCIN MASECKÍ & POLONEZY (PL); KATA BODOKI-HALMEN (RO)** / Divadlo Ponec
- 19. 3. 10:00-14:00** Morning Forum: **I CAN'T BREATHE** / Parkhotel Praha
- OD 19. 3. 10:00** **THE WITNESS DEVICE** (CZ) (All weekend)
- 19. 3. 18:00** Andrius Katinas (LT): **WORK** / Alfred ve dvoře
- 19. 3. 20:00** Willy Prager (BG): **VICTORY DAY** / Studio Alta
- 20. 3. 10:00-14:00** Goran Sergej Pristaš (HR): **WHAT IS TO BE UNDONE?** Workshop / Divadlo Ponec
- 20. 3. 18:00** Groundfloor Group (RO): **PARALLEL** / Studio Alta
- 20. 3. 20:00** Handa Gote Research and Development (CZ): **CLOUDS** / Alfred ve dvoře
- 21. 3. 16:00-21:00** MAIN EVENT / Identity.Move! Artists: **SATURDAY BAZAAR** / Studio Alta
- 21. 3. 21:00** **DANCE PARTY** with kata bodoki-halmen & Danaga (RO) & DJ / Studio Alta
- 22. 3. 11:00-15:00** **BRUNCH** with the Artists / Parkhotel Praha
- 22. 3. 15:30** **OPEN DISCUSSION WITH CRITICS FROM KÖM** / Alfred ve dvoře
- 22. 3. 20:00** BAZAAR CLOSING / Peter Šavel (SK): **BAKKHEIA-DANCING ON THE EDGE** / Divadlo Ponec

KONCERT

MARCIN MASECKI & POLONEZY (PL)

Jak by to asi znělo, kdyby Thelonius Monk zahrál Chopina v doprovodu vojenské kapely swingující s notnou dávkou sebeironie? Uznávaný skladatel, pianista a dirigent Masecki a muzikanti z jeho nové desetičlenné dechové kapely Polonezy dává tradiční taneční hudbě současnou formu za důmyslného užití estetiky nedokonalosti, a vytváří tak podivuhodně chaotické a neučesané zvukové situace.

Marcin Masecki je uznávaným pianistou, skladatelem, dirigentem a členem nezávislého labelu Lado ABC; je vedoucím či účastníkem ohromujícího množství různých projektů. Masecki je držitelem mnoha cen a všeobecně považován za vůdčí postavu polské nezávislé hudební scény. Mimo jiné vede i jazzový sextet „Profesjonalizm,” projekt Warsaw Orchestra of Recreation; také působí v mezinárodních hudebních uskupeních Paristetris a Pictorial Candi. Je vášnivým posluchačem vážné hudby, kterou prezentuje v kontextech, které jsou pro ni cizí. Jeho nejnovějším projektem je desetičlenná dechová kapela Polonezy, jejímž repertoárem je soubor tradičních polonéz.

„Vždy mě učili, abych hrál čistě a uhlazeně. Nacházet krásu v něčem zašpiněném a rozpadajícím se se tak pro mě stalo velkou výzvou.”—Marcin Masecki

PĪDĪKONCERT

KATA BODOKI-HALMEN (RO)

kata bodoki-halmen je nezávislá umělkyně, která vyrostla v malém městě v Rumunsku. Studovala filosofii a divadlo. Mimo své studium se zabývala hledáním jiných přístupů k životu skrz tanec, klaunství, herectví, zpěv a hru na různé hudební nástroje, meditaci a četbu. Uvědomila si, že se nechce věnovat pouze jedné profesi. V současné době se podílí na performancích, ve kterých mísí hudbu, tanec a divadlo. Kata má zálibu v objevování nových forem vyjádření vnitřní osobnosti, je spontánní a improvizuje jak v umění, tak v životě. Věří, že propojení rozličných elementů a spolupráce s ostatními mohou dát vzniknout něčemu jedinečnému a dovést ji k otevřené mysli i duši, větší flexibilitě a udržet její zvědavost.

CONCERT

MARCIN MASECKI & POLONEZY (PL)

What would it sound like if Chopin were played by Thelonius Monk accompanied by a self-ironic swinging military band? Acclaimed composer, pianist, and conductor and the musicians of his new ten-piece brass band Polonezy puts the traditional dance music known as the Polonaise into contemporary form, ingeniously employing the aesthetics of imperfection to create wonderful chaotic, unsettled sound situations.

Marcin Masecki is an acclaimed pianist, composer, conductor, member of the independent label Lado ABC, leader and participant of an astounding variety of projects. Winner of many awards Masecki is widely recognized as a leading figure in the polish independent music scene. Among others he leads a jazz sextet “Profesjonalizm”, he is the director of WOR–Warsaw Orchestra of Recreation—and he is member of international bands Paristetris and Pictorial Candi. His parallel passion is classical music which he most often presents in contexts foreign to it. His latest project Polonezy is a 10-piece brass band which plays a set of original Polonaises.

“I was taught to be clean and polished so it became a challenge to find beauty in something dirty and broken.”—Marcin Masecki

MINI-CONCERT

KATA BODOKI-HALMEN (RO)

kata bodoki-halmen is a freelance artist who was raised in a small town in Romania. She studied philosophy and theatre; next to these studies she looked for other approaches to life through dance, clowning, acting, singing and playing in different musical instruments, meditating, reading. She realized that she doesn't want to choose one specific profession. Currently she takes part in performances where she mixes music, dance and theatre. Kata loves to discover new expression forms of the inner self, she's spontaneous and improvises as much in arts as in everyday life. She believes that fusing different elements and collaborating with others can give birth to something unique, and help her to have an open mind and soul, to be more flexible, and to sustain her curiosity.

OLEG SOULIMENKO & ANDREĀ ANDRIANOV

OLD CHAOS | NEW ORDER

Ve své nové společné práci se Oleg Soulimenko a Andrei Andrianov vydali cestou kooperace s mezinárodně uznávanými umělci. Společně s nimi pátrají po možných budoucích podobách své umělecké práce a možném odkazu, který po sobě zanechají. Jejich ústřední otázka zní: jakým způsobem je po pádu železné opony možné vytvořit nějaké kulturní dědictví na základě uměleckých forem, které jsou tak neodmyslitelně spjaty s kontextem západní umělecké tradice?

Tuto otázku zkoumají za přispění Janeze Janši, Steva Paxtona, Markuse Schinwalda, Roberta Steijna a Meg Stuart. Tuto pětici umělců oslovili, aby pro ně vymysleli krátké scény nebo instrukce pro začátek, prostředek a konec současného představení. Inscenaci pak ruští performeři sestavili ze zcela různorodě uspořádaných fragmentů z návrhů oslovených umělců, z nichž každý chtěl možná napsat konec. Performativní umění ze všech koutů světa se v tento večer prostřednictvím tradice a nového začátku propojuje a ve zdánlivě neohraničeném globalizovaném světě zformuje potenciální nový řád.

KONCEPT, REŽIE A PERFORMANCE: Oleg Soulimenko a Andrei Andrianov
SPOLUPRÁCE: Janez Janša, Steve Paxton, Markus Schinwald, Robert Steijn a Meg Stuart

DRAMATURGIE: Judith Staudinger

KOSTÝMY: Anke Philipp

OBJEKTY: Bartholomäus Kinner

VÍDEO: Jan Machacek

SVĚTELNÝ DESIGN: Andreas Schwarzbauer

HUDBA A NAHRÁVKY: dieb13

PRODUKCE: Nicole Schuchardt

ASISTENT PRODUKCE: Zane Estere Gruntmane

TECHNICKÁ PODPORA: Vladislav Tchapanov

KOREKTURA ANGLIČTINY: Martin Jandl

PŘEKLAD DO ČEŠTINY: Barbora Hrušková

KOPRODUKCE: Oleg Soulimenko, Vienna Magic, brut Wien, TANZtheater INTERNATIONAL (Hannover) a BIT Teatergarasjen (Bergen). Ve spolupráci s D.ID Dance Identity.

PODPORA: Odbor kultury města Vídně a program Evropské unie *Culture* v rámci projektu House on Fire.

PODĚKOVÁNÍ: Maedeleine Pühringer, Jasmin Hoffer, Edwarda Gurrola, Magda Chowanec, Thomas Frank, TTP WUK, Liz King, Michikazu Matsune, Mia Matsune, Alfredo Barsuglia, The dog Easy and Rita Battisti, Richard Dixon, Lana Michelson, Ioiv Suruc, Andreas Fleck, Karl Grünböck, Theo Seidel

OLEG SOULIMENKO & ANDREĪ ANDRIANOV **OLD CHAOS, NEW ORDER**

For their new joint work, Oleg Soulimenko and Andrei Andrianov have secured the support of internationally renowned artists. Together with them, they embark on a search for the future of their art and the legacy they will eventually leave behind. Their central question is: how can a legacy be formed from an art that can only really be written into the history of western performance and art history since the fall of the Iron Curtain?

No less than Janez Janša, Steve Paxton, Markus Schinwald, Robert Steijn and Meg Stuart will assist them with this question. The five artists were asked to develop short scenes or directions for the beginning, middle, or end of a contemporary performance piece. From these completely differently arranged performance fragments—perhaps all of them wanted to write an ending—the two Russian performers have developed their piece. On this evening, performance art from all points on the compass joins via tradition and new beginning to form a potential new order in a seemingly boundless globalised world.

Concept, direction and performance **OLEG SOULIMENKO and ANDREĪ ANDRIANOV**
Contributions by **JANEZ JANŠA, STEVE PAXTON, MARKUS SCHINWALD, ROBERT STEIJN and MEG STUART**

Dramaturgy **JUDITH STAUDINGER**

Costumes **ANKE PHILIPP**

Objects **BARTHOLOMÄUS KINNER**

Video **JAN MACHACEK**

Lighting design **ANDREAS SCHWARZBAUER**

Music and sound recording **DIEB13**

Production management **NICOLE SCHUCHARDT**

Production assistance **ZANE ESTERE GRUNTMANE**

Technical support **VLADISLAV TCHAPANOV**

English correction **MARTIN JANDL**

Czech translation **BARBORA HRUŠKOVÁ**

Co-production: **OLEG SOULIMENKO/VIENNA MAGIC, BRUT WIEN, TANZTHEATER INTERNATIONAL, Hannover, and BIT TEATERGARASJEN, Bergen. In collaboration with D.ID DANCE IDENTITY.**

With the kind support of the City of Vienna's Department of Cultural Affairs and the Culture Programme of the European Union within the scope of the project House on Fire.

Thanks to **MAEDELEINE PÜHRINGER, JASMIN HOFFER, EDWARDA GURROLA, MAGDA CHOWANIEC, THOMAS FRANK, TTP WUK, LIZ KING, MICHIKAZU MATSUNE, MIA MATSUNE, ALFREDO BARSUGLIA, THE DOG EASY AND RITA BATTISTI, RICHARD DIXON, LANA MICHELSON, IOIV SURUC, ANDREAS FLECK, KARL GRÜNBÖCK, THEO SEIDEL**

BŘEZEN 2012

Milý / milá...

Tímto dopisem bychom Vás rádi přizvali k účasti na tvorbě našeho nového představení *Old Chaos, New Order*. Chtěli bychom Vás poprosit o návrh začátku, prostředku, nebo konce představení, a odkázat se tak k naší poslední inscenaci *Made in Russia*, v níž jsme použili následující citát Jeana-Luca Godarda: „Příběh by měl mít začátek, prostředek a konec. Ne však nezbytně v tomto pořadí.“ I nyní bychom chtěli zkoumat formy montáže v současné inscenaci.

A k čemu Vaše návrhy potřebujeme? *Old Chaos, New Order* se bude zabírat procesem konstrukce představení tak, že propojí krátké scénářistické náčrty začátků, prostředků a konců několika umělců s naší vlastní realizací těchto náčrtů. Řečeno mírně poeticky: půjde v podstatě o poněkud utopickou představu hledání „nového řádu“. Ten bude vytvořen z chaotického seskupení různých částí a kusů materiálu – materiálu, o jehož poskytnutí žádáme Vás a další čtyři významné choreografy. Nedílnou součástí „chaosu“, který vytvoříme, je nepředvídatelnost pokynů ve scénářích a skutečnost, že tyto scénáře pochází z pera lidí z kulturního prostředí, které se od toho našeho liší. Vás jsme se rozhodli oslovit proto, že některá naše představení znáte a také proto, že jsme s některými z Vás už spolupracovali. Hlavním důvodem je ale to, že si ceníme Vaší umělecké práce a těšíme se, že něco málo z Vaší tvorby vložíme do té své.

Jak víte, často ve svých představeních tematizujeme naši skutečnou i smyšlenou uměleckou minulost. Vzhledem k tomu, že pocházíme z bývalého Sovětského svazu, nás ale přitahuje minulost zcela specifická: podoby západní umělecké

tradice, které považujete za vlastní. Proto bychom se chtěli na Vašem kulturním dědictví podílet.

Aby bylo jasnější, odkud naše myšlenky pochází, můžeme to nastínit na příkladu našeho vlastního tanečního a divadelního vzdělání: je velmi nesystematickým a nahodilým studiem různých stylů a odlišných způsobů myšlení o performativních uměních. To, co jsme si z tohoto chaosu vytvořili, je vlastní nový řád. Teď se ale ptáme sami sebe: Jaké je vlastně naše kulturní dědictví?

Rádi bychom Vás tedy požádali, abyste pro nás sestavili krátkou sadu instrukcí pro začátek, prostředek, nebo konec představení. Vyberte si prosím jen jednu část. Délka Vašeho scénáře by měla být okolo deseti minut. Performance se bude odehrávat v divadelním black boxu, na scéně o rozloze 10 m × 10 m. Jak víte, dokážeme využít pohybových prostředků, tanec, mluvené slovo, zpěv i hru na hudební nástroje – a jsme otevření jakýmkoli návrhům. Uděláme všechno, co pro nás vymyslíte. Na formát Vašeho návrhu neklademe žádné omezení – zvolte si takový, jaký Vám bude vyhovovat. Práce na návrzích je honorovaná. Premiéra proběhne na podzim roku 2012.

Kromě výše uvedených informací ohledně struktury Vám v příloze zasíláme ještě obrázek rodokmenu jako vodítko k tématu představení. Budeme rádi, pokud se k ilustraci v návrzích nějakým způsobem vztáhnete.

Těšíme se na Vaši odpověď,
Andrei a Oleg

MARCH 2012

Dear ...

With this letter we kindly invite you to make a contribution to our new piece “Old Chaos, New Order”. We are looking for beginnings, middles and ends, since we would like to refer to our last performance “Made in Russia”, where we used a quotation from Jean-Luc Godard: “A story should have a beginning, a middle and an end, but not necessarily in this order.” We would like to go on exploring the notion of montage in contemporary performance.

But why do we need your input here? “Old Chaos, New Order” is supposed to deal with the process of constructing a piece by putting together our own realization of short scenarios of beginnings, middles and ends for a performance by other artists. It’s all—in an abstract poetic way—about the rather utopian idea of finding a “new order”. This new order is going to be made up out of a chaotic gathering of different parts and pieces of material—material which we ask you and four other important choreographers to supply us with. It’s part of the “chaos” we are going to invent here that the instructions for the scenarios are unpredictable for us and come from people with a different cultural background than ours. We’ve chosen to ask you because you know some of our pieces and with some of you we have already been working together—but most of all we appreciate your artistic creations and are looking forward to embed a little bit of them in our own work.

As you know, we often deal with our real or fake artistic backgrounds in our performances. But since we come from the former Soviet Union it’s a very

specific cultural past we are attracted to, namely the forms of the western artistic tradition that you can call your own. Therefore we would like to participate in your cultural heritage.

To give you an idea of our thoughts, we can speak about our own education in dance and performance. We see it as very unsystematic and random studies of different styles and ideas about performance art. What we have made out of the chaos is our new order. Now we are asking ourselves: What is our cultural heritage?

We would like to ask you to write a short set of instructions for the beginning, middle or end of a piece. Please choose only one of these three parts. The performance length of the scenario should be about 10 minutes. The piece is going to be shown in a black box theatre with a stage of 10 by 10 meters. As you know, we can move, dance, talk, sing, play instruments—all proposals are welcome. We are going to do what you imagine us to do. Feel free to choose whatever format you think is suitable for your proposal. We will be able to pay a fee for your work. The premiere will be in the fall of 2012.

Apart from the structural setting we have just explained to you we would like to give you a clue to the topic of the piece by attaching a picture of a family tree. You are welcome to relate to this picture.

We are looking forward to hearing from you.
Andrei and Oleg

23. DUBNA 2012

Milý Olegu,

uběhla už vážně dlouhá doba, ale paměť v tomhle funguje prapodivně, takže nános toho mezičasu jakoby se zprůhlednil a ta improvizace v Jaroslavlí dostala zas jasné kontury. Bylo to naprosto zvrhlé, ale i přesto tak dokonalé, že bych si přál vidět víc vašich věcí.

Ale neměl jsem to štěstí, alespoň zatím ne. Asi si dokážeš si představit, jakou mám radost, když vidím, že pořád pracujete spolu.

Snad Vám budu schopen nějaký návrh sepsat. Rozhodně mi pošli videa s vaší prací, nerad bych vám totiž nedopatřením dodal náčrt něčeho, co jste už vymysleli.

Můj email máš, pokud byste mi je chtěli poslat poštou, adresa je:
P. O. Box 22, E. Charleston, Vermont, 05833.

S pozdravem
Steve

30. KVĚTNA 2012

Ahoj Olegu,

posílám svůj text. Je napsaný tak, že ho můžete použít buď jako scénář jednotlivých akcí, nebo jako text, který se bude číst, zatímco dít se bude něco úplně jiného. Je to skoro jako divadelní hra, se kterou si můžete dělat, cokoli se vám zlíbí.

Některé věci tam zůstaly otevřené (jako třeba výběr replik–neoznačoval jsem, co má nebo nemá být řečeno–nebo například ta část, kde píšu o tvých kresbách).

K textu jsem připojil i pár dalších obrázků, které jsou jeho součástí, ale není nutné, abyste je použili na jevišti.

Doufám, že se Vám to bude líbit a rád s vámi ještě cokoli prodiskutuju.

Těším se na odpověď a na shledání ve Vídni.

S pozdravem
JJ

23RD OF APRIL 2012

My dear Oleg,

Yes, it has been a very long time, but memory is odd, the space between becomes transparent—and Yaroslavl improvisation appears clearly. POOK!

It was so perverse and yet complete that I wish I had seen more pieces. But it was not to be, at least so far.

You may imagine how excited I am to see that the team is still working together. I hope I can propose something for you.

DO send me various videos of your work. I don't want to propose something you have already invented, by mistake.

You have my email; if you send by mail, I'm at pob 22, E. Charleston, Vermont, 05833.

Warm regards to you both

Steve

30TH OF MAY 2012

Hi Oleg,

here is my text. I wrote it in such a way that it can be used as a script for concrete action to be performed, but it can also be used as a text to be spoken while doing something completely different. In a way it is like a play in the theatre and you can do with it whatever you like.

Some things stay open (like the choice of the speech—I didn't tell you which speech should be used, or when I write about your drawings).

There are little images included and they are part of the text but you don't need to use them on stage.

I hope it will work for you and I am open to discuss with you.

Looking forward to hearing from you and seeing you in Vienna.

best regards

jj

DESET MĪNUT PRO OLEGA SOULĪMENKA A ANDREĪE ANDRIĀNOVA

/kdesi uprostřed představení/

Poznámka: následující text může být použit jako popis jednání, ale zároveň může být celý namluven jedním i oběma performery. Živě nebo ze záznamu. Nebo jakkoliv jinak.

Oleg a Andrei přecházejí ruku v ruce jeviště, na hlavách mají kbelíky. Jejich pohyby jsou kombinací chůze Johna Cleese, bruslení a koně skákajícího přes překážku. Dráha, po které jeviště přecházejí, je podobná stříhům, jaké známe z Burdy.

Na scéně jsou tak dlouho, dokud není jasné, že nejde o žádnou švandu. Není kam spěchat.

Opustí scénu, Andrei Andrianov se vzápětí vrací, Oleg Soulimenko až o několik vteřin později. Ani jeden z nich není nahý. Následující řádky mohou být řečeno nahlas, ale nemusí.

Oleg Soulimenko je tu. Ať chcete nebo ne, je tu.

Oleg Soulimenko je tu, ale není tu tak, jak tu jste vy.

Oleg Soulimenko je tu v takové míře, že může dočista překonat sám sebe.

Jak se může překonat?

To není tak zásadní otázka. Každý se dokáže překonat.

Ale PROČ, to je mnohem důležitější otázka. Milí přátelé, obávám se, že vám musím oznámit, že jakmile překročíte hranici, která odděluje vás a nás, pak není zbylí a musíte se začít překonávat.

Otázka, která odjakživa ležela v hloubi srdce našeho Olega Soulimenka, kdykoli dupal o povaze performance, zní: „Jak jen vyjádřit tu potřebu, to přání, tu nutnost všech nutností být tady, tady před vámi?”

Oleg Soulimenko přinese kbelík. Zvažuje, kterou cestou se vydat, protože ví, že všechno je nějakým způsobem významotvorné–dokonce i vstup na jeviště z levé strany stejně jako vstup z jeho pravé strany nebo třeba pád ze stromu.

Všechny tyto možnosti jsou pečlivě zaznamenány na jeho kresbách (jak můžete vidět na plátně).

Kbelík nechá stát téměř, ale ne přesně, uprostřed jeviště a pak bez sebemenšího zaváhání nesmlouvavě zmizí. Pak opět vstoupí na jeviště, stejně oblečený, dívá se směrem k divákům a ke kbelíku. Bude držet igelitový sáček plný čehosi, co ještě nepoznáváme. Když dojde ke kbelíku, vhodí do něj ze sáčku několik kostek ledu. Některé z kostek do kbelíku možná nespadnou, ale jemu na tom nesejde. Prázdný igelitový sáček nechá ležet někde na podlaze.

Pak si klekne, několikrát se zhluboka nadechne a strčí hlavu do kbelíku plného ledu.

Zůstane tak nějaký čas, není ale předem určeno jak dlouho. Vydá hlavu, někdy rychle, někdy až za čas. Zde je seznam instrukcí, který si pro sebe Oleg Soulimenko napsal:

DOVNITŘ: klidně, abych se adaptoval na chlad ledu

VEN: až nebudu moct už dýchat

DOVNITŘ: poté, co se 10-15x nadechnu, klidně, ale o něco rychleji, než prve

VEN: až nebudu moct už dýchat

DOVNITŘ: poté, co se 20-25x nadechnu, klidně, ale o něco rychleji, než napodruhé

VEN: okamžitě

DOVNITŘ: okamžitě. Klátím nohama tak, že to připomíná pštrosa v pohybu nebo pohyby v některých choreografiích známého tanečního souboru Rosas (například v *Mikrokosmu*).

VEN: až nebudu moct už dýchat

A co dělá Andrei Andrianov, zatímco má Oleg Soulimenko hlavu v kbelíku plném ledu?

TEN MINUTES FOR OLEG SOULIMENKO AND ANDREĪ ANDRIANOV

/somewhere in the middle of the show/

Note: the following text can be used as a description of the action, although it can also be spoken entirely by one or both performers. Live or recorded. Or in any other way.

Oleg and Andrei cross the stage holding their hands with buckets on their heads. They make movements which are a combination of John Cleese-like steps, ice-skating and jumping over a fence like a horse. The line of crossing the stage is similar to sewing patterns, as we know them from the magazine Burda.

They are on stage just long enough to show that this is not funny at all. No rush.

They leave the stage; Andrei Andrianov comes back immediately, Oleg Soulimenko a couple of seconds later. None of them is naked.

The following lines might be spoken or not.

Oleg Soulimenko is here. Wanting or not wanting, he is here.

Oleg Soulimenko is here not the same way you are here.

Oleg Soulimenko is here so much that he can go beyond himself.

How can he go beyond himself?

That's not an essential question. Everybody can go beyond himself or herself.

The real question is WHY would he go beyond himself. Well, my dear friends, I am afraid to tell you that once you cross the line which separates two of us you have no other chance than to go beyond yourself.

Now the question that has always been deep in the heart of Oleg Soulimenko's thinking about performance is "How can I say that I really need, that I really want, that I really really have to be here, in front of you?"

Oleg Soulimenko will bring a bucket. He will negotiate which path to take, knowing that everything has meaning, including an entrance from the left or an entrance from the right side or just falling from the tree.

All these options have been well elaborated in his drawings (see the projection).

He will leave the bucket a little bit off centre stage and then disappear without hesitation and negotiation. He will enter the stage again, dressed the same way and looking towards you and towards the bucket. He will hold a plastic bag full of something we don't know yet what it is. When he will come next to the bucket, he will throw a few ice cubes from the plastic bag into the bucket. Some of the ice cubes might not fall into the bucket but he will not be concerned about it. He will just leave the empty plastic bag somewhere on the floor.

He will then go down on his knees, take some deep breaths and put his head into the bucket full of ice.

He will stay there for an amount of time that will not be defined before. He will take his head out, sometimes after a long time, sometimes very quickly. Here is the score Oleg Soulimenko wrote for himself:

IN: smoothly, to adapt to the cold of ice

OUT: when I cannot breathe anymore

IN: after taking a breath 10-15 times, smoothly, but a bit faster than the first time

OUT: when I cannot breathe anymore

IN: after taking a breath 20-25 times, smoothly, but a bit faster than the second time

OUT: immediately

IN: immediately. I make movements with my legs that might look like a moving ostrich or movements in some works of the famous dance company Rosas (*Mikrokosmos*, for example).

OUT: when I cannot breathe anymore.

And what is Andrei Andrianov doing while Oleg Soulimenko keeps his head in the bucket full of ice?

Čte proslov nějakého politika (nemusí to být politik ruský, ani současný), který se mu zdá přiměřený k pohybům, které Oleg Soulimenko dělá, zatímco má hlavu v kbelíku. Ne nějaký nahodilý proslov, ale takový, který je v nás hluboce zakořeněný
.....
..... Nebo část nějakého proslovu.
..... Myslím, že neexistuje žádný relevantní proslov, který by trval méně než 10 minut. Patrně.

Andrei Andrianov může proslov číst i v průběhu toho, kdy se Oleg Soulimenko připravuje.

Andrei Andrianov se také může rozhodnout proslov nečíst, následovat Olega Soulimenka a dělat totéž, co on. Nicméně bude potřeba, aby diváky informoval, že měl původně číst, nebo dělat něco jiného, ale že nemohl nechat svého přítele trpět samotného. Andrei Andrianov může vyjadřovat emoce a myšlenky Olega Soulimenka, protože zatímco jeho hlava mrzne v kbelíku, není něčeho takového sám schopen.

Andrei Andrianov může říct toto:

Oleg měl víc možností.

Mohl tu mávat vlajkou Lukoilu.

Raz, dva, tři... Raz, dva, tři...

Mohl ukázat fotografii svého otce, kterou nosí vždy v peněžence. Raz, dva, tři...

Raz, dva, tři...

Mohl být nějakou postavou z kresleného seriálu. Třeba Cartmanem.

Rrrrrrrraaaazz.

Mohl ho vykourit Medveděvovi. Co? Nebo, nebo Mickey Mousovi. Co?–Zatímco by ho šukal Putin. Co? Nebo John Wayne. Co?

Mohl se do svého kbelíku vyzvracet a pak vymyslet choreografii na motivy textu Daniila Charmse. Raz... dva... tři...

Mohl zapět “Go West” nebo udělat všechny tyhle věci naráz.

Mohl si nasadit tvář mrtvé Anny Politkovské.

Raz... dva...

Olegu, Olegu, prooooooč tohle děláš? Proč Olegu, proč, proč, proč?

Olegu, ty jsi obyčejnej bezhlavej sráč. Zkurvenej bezhlavej sráč.

Andrei Andrianov do kbelíku s ledem a Olegovou hlavou vylije láhev vodky.

Raz, dva, tři... Raz, dva, tři...

Nebo:

Andrei Andrianov dělá pohyby, většinou lineární, a přestane chvíli, kdy dořekne

Raz, dva, tři... Raz, dva, tři...

Nebo:

Andrei Andrianov si přinese vlastní kbelík natřený zlatou barvou a vylije do něj láhev vodky. Ponoří hlavu do kbelíku a sní o překrásném novém světě.

Ne, Andrei nedělá nic. Sleduje dění, tak jako vy, a nemůže, tak jako vy uvěřit svým očím.

Raz, dva, tři... dva... tři...

He reads a speech by a politician (not necessarily Russian, not necessarily contemporary) that he finds appropriate for the movements Oleg Soulimenko makes while keeping his head in the bucket full of ice. Not a random speech, a speech that is deeply embodied in us. Or a part of a speech. There is no relevant political speech that would last less than 10 minutes, I guess. I guess.

Andrei Andrianov can read a speech also during the preparation of Oleg Soulimenko.

Andrei Andrianov can also decide not to read a speech but to follow Oleg Soulimenko and do the same thing. However, he would need to inform you that initially he was supposed to read or do something else but he could not leave his friend suffering alone.

Andrei Andrianov can also express feelings and a thought by Oleg Soulimenko who is not able to deliver them since his head is still frozen in the bucket of ice.

Andrei Andrianov can also say this:

Oleg had more possibilities.

He could wave with the flag of Lukoil.

One, two, three... One, two, three...

He could show the picture of his father, which he always carries in his wallet.

One, two, three... One, two, three...

He could be a character from a cartoon. Cartman, for example. OOOOOOnnn-nee.

He could give a blowjob to Medvedjev. Ok? Or, or to Mickey Mouse. Ok?—while being fucked by Putin. Ok? Or by John Wayne. Ok?

He could vomit in the bucket or make a choreography based on writings by Daniil Kharms. One... two... three...

He could sing *Go West* or do all these things at the same time.

He could have the face of the dead Anna Politkovskaya.

One... two...

Oleg, Oleg, whyyyyyyyyy are you doing this? Why Oleg, why, why why?

Oleg, you are just a stupid headless asshole. A fucking headless asshole.

Andrei Andrianov pours a full bottle of vodka into the bucket full of ice and full of Oleg's head. One, two, three... One, two, three...

Or:

Andrei Andrianov creates movements, mostly linear, which he stops after saying One, two, three... One, two, three...

Or:

Andrei Andrianov brings his own bucket, painted gold and pours a full bottle of vodka into the bucket. He puts his head into the bucket and dreams about a brave new world.

No, Andrei does nothing. He watches like you do and he cannot believe his eyes, just like you.

One, two, three... two... three...

9 ČERVNA 2012

Milý Olegu a Andreii,

omlouvám se, chvilku to trvalo... ale tady je můj návrh. Je to prostředek, skoro něco jako intermezzo; může fungovat třeba i jako jádro celého představení.

Je to pohybový duet, který kombinuje dvě různá pojetí existence v těle. Začíná jako dvě odlišná sóla, která se vyvinou ve vzájemnou blízkost. Andreiův výchozí pohyb je lyrický, Olegův spíš konceptuální/radikální a ve chvíli, kdy se v prostoru fyzicky setkáte a Olegova ruka se bude pokoušet zmocnit Andreiova krku (jo, troška hororového dramatu!), role se prohodí. Andrei je ten konceptuální a Oleg lyrický, ale každý pohyb je teď vykonáván pozpátku, takže Oleg končí tak, jak Andrei začínal a Andrei končí tím, čím začal Oleg.

Je to ještě srozumitelné? Vysvětlím to:

Andrei a Oleg jsou kdesi v prostoru, bok po boku, ani ne metr od sebe.

V této konstelaci zahájí každý své sólo.

Andrei, popis: Andrei zahajuje sólo, které představuje přirozený pohyb těla, je tu jistá tělesná lehkost, dýchání, pohyby, jeho přístup je vesměs holistický, celé tělo se hýbe jako jeden celek, přeje si vznášet se ve vzduchu, ale občas sebou udeří o podlahu, zatímco přechází scénu, jeho přístup je tak organický, jak to je jen možné. Svým způsobem nám připomíná přirozenost postmoderního tance v Americe, například v raných pracích Trishy Brown.

Andreiovo sólo začíná pohledem na Olega, pravá ruka těsně před tělem, prsty prohmatávají vzduch tak nepatrnými pohyby, že je stěží zachytíme. Pak se ruka začne pohybovat, jako by sledovala cestu imaginárního listu, jako by s ní pohybovalo víření nějakého jemného vánku, dlaň té ruky se zdá být lehounká, vyfouknutá nahoru a dolů, dopředu (= pryč od těla) a dozadu (= směrem k tělu), v něžných vírech oblouků, spirál, nikdy však v pravoúhlých pohybech, klouby v zápěstí a loktech jsou naprosto uvolněné, a spolupracují na tom, aby pohyby ruky byly tak okouzující, plynulé a proměnlivé v čase, jak to jen jde, rychlost je uvolněná, může to být tempo, které naznačuje, že pohyb se děje sám od sebe a ty jsi tomu pouhým svědkem, nikoli původcem.

V jisté chvíli se pohyb dlaně a paže prodlouží do celého těla a jemně ho ponouká k dalšímu pohybu, pohyb se přemísťuje do krku, mírně zapohybuje hlavou a pomalu pokračuje do levé ruky, vypadá to, jako by motor tance pomalu hromadil své síly napříč celým tělem, je to jako pozvolný break dance, ale všechno tu probíhá bez jakékoli námahy, pohyb cestuje tělem, dlaněmi, rukama, hlavou, trupem, půvabně rozpohybuje i nohy a nese tělo prostorem. Tady se dá pracovat se setrvačností, s momenty ztráty rovnováhy jako prouděním v prostoru, celé tvé tělo je teď jako list, s nímž si hraje imaginární vítr a unáší ho prostorem.

Popis Olegova sóla: znázorňujícího fragmentované tělo, tanec oddělených částí těla, které dávají najevo svou vlastní vůli, pohyby naznačují posedlost, přítomnost postavy uvnitř těla poukazuje k expresionistickým filmům z dvacátých let, tělo je jakési ubohého vzezření, zápasí s ovládnutím i neovladatelností sebe sama. Pohybuje se pravoúhle, jako by bylo ze dřeva, suchého dřeva, takže pohyb těla prostorem není zrovna snadný, tělo je připoutané k zemi, zakořeněné tak, že každý další krok dokáže být až dramaticky napínavý (ale ne přespříliš, jde pouze o směřování!).

Olegovo sólo začíná takhle: také před sebe zvedneš pravou ruku, také skoro neviditelně zahýbeš prsty, ale pnutí je diametrálně odlišné, tvé prsty jsou ze dřeva, jejich pohyby jsou rázné, provedené silou vůle a důmyslně zvolené. V jistý okamžik uchopíš a levou rukou obkroužíš své pravé podpaží, kousek nad zápěstím pak pevným stiskem sevřeš pravou ruku tak, že její žíly pod takovým tlakem ještě víc vystoupí. V tu chvíli začneš pomalu napínat prsty pravé ruky, aby se roztahovaly do všech směrů a do takové dálky, jak to jen jde, snaž se jít až do extrému a v něm pak setrvej. Po celou dobu, kdy namáháš své prsty, máš skloněnou hlavu, nedíváš se na ruku, veškerá vnitřní koncentrace se soustředí na pohyby prstů. Stále napínáš prsty a kontroluješ svou ruku, když se zbarví do červena, můžeš prsty zahýbat výrazněji, ohýbat je každý zvlášť, jako bys chtěl po něčem chňapnout, ale chybí ti schopnost zkoordinovat všechny prsty tak, aby se naráz ohnuly jedním směrem, tvá ruka se teď hýbe do všech možných stran, levá smí pustit pravou, ta se pak může hýbat divočeji, expresionističtěji, jako by ji posedl nějaký zlý duch, který chce ven, zápěstí a loket ruku neposlouchají,

9TH OF JUNE 2012

Dear Oleg and Andre

I am sorry, it took a while... but here is my proposal. It is something for the middle, almost like an entre-act, or perhaps it can even function as the heart of the piece.

It is a movement duet, combining two different approaches of being in the body. It starts as two different solos, developed in each other's direct proximity. Andre starts with a lyrical way of moving, Oleg more conceptual/radical, and when you both come together physically in space, and Oleg's right hand tries to strangle the neck of Andre (yes a little horror drama!), the roles change, Andre becomes the conceptual one, Oleg the lyrical, but every movement is in retrograde, so Oleg ends up where Andre started, and Andre started where Oleg started.

Can you still follow me? I will explain:

Andre and Oleg stay somewhere in space, next to each other, not more than one meter from each other. Next to each other they both start a solo.

Description Andre: Andre starts with a solo that represents the natural flow in the body, there is a certain lightness in the body, there is a breathing through the movements, the whole attitude is a holistic one, the whole body moves as one, there is a wish to float in the air, and to swipe the floor by crossing it, as organic as possible. In a way, it lets us think of the casualness of American post modern dance like in the early work of Trisha Brown.

So the solo of Andre starts with first looking at Oleg and then putting the right hand just in front of the body, then the fingers will research the air, by moving in a very subtle way, hardly visible. Then the hand begins to follow the imaginary path of a leaf, as if moved by a gentle whirl wind, the palm of the hand seems to be very light, and will be blown upwards and downwards, forward (= away from the body) or backward (= more into the direction of the body), in gentle swirling curves, spirals, never rectangular movements, the joints of the wrist and the elbow are totally loose, supporting the movements of

the hand to become as gracious, fluid and floating in time as possible, the speed is relaxed, it can be a timing that suggests that the movement happens by itself and that you just witness it happening, instead of being responsible for a forceful execution.

At a certain moment the movement of the arm and hand informs the body in a gentle way to move, the movement goes into the neck, there is a gentle moving of the head, and slowly also in the left hand, it looks like the motor of the dance is accumulating slowly throughout the whole body, it is as in a soft break dance, but everything is done without any effort, the movement travels through the body, hands, arms, the head, the torso, and the legs start to move in this gracious way, and brings the body in the space. You can work with momentum, moments of falling off balance as a flow in the space, your whole body is leaf now, travelling through the space, carried by an imaginary wind.

Description Oleg's solo, which represents the fragmented body, a dance of isolated body parts that reveal their own will, the movements refer to being obsessed, the presence of the character inside this body to expressionistic movies of the twenties, there is a kind of pathetic appearance of the body, struggling with control, and out of control. The movements are rectangular, as if the body was made of wood, dry wood, so the movement of the body through the space is not an easy one, the body is very grounded, and rooted, so every step can be a dramatic one, (not too dramatic, it is just a direction!).

The solo of Oleg starts like this, you also bring the right hand in front of you, and you also move your fingers almost invisibly in the beginning, but the tension is a total different one, your fingers are made of wood, their movements are decisive, with will power, and well chosen. At a certain moment you grab and encircle with your left hand your right underarm, a little above your wrist, you pinch the right arm by holding it in a firm grip, so the veins of the right arm can get even more under tension. At this moment you start slowly to spread the fingers of your right hand wide open, so they will stretch in all directions as far as possible, try to search for the extreme and stay there, all the time pushing your fingers, your head is down, you don't look at the hand, all the inner concentration is on the movements of the fingers. You continue stretching the fingers,

snaží se znovu vytáhnout nebo se překroutit, všechny tyto pohybové informace z dlaně a paže ničí plynulý a organický systém, který řídí pohyb těla. Zdá se, že se tělo rozpadlo na nezávislé části, v jednu chvíli vypadáš jako zombie s živelnou rukou, která touží zabít, v druhé chvíli tvé tělo hned zas trpí a vychyluje se do protichůdných směrů vůči svým rukám, takže vidíme množství překroucených pohybů, když Andrei vtančí do prostoru, ruka má jedinou touhu, zabít Andreie, chytit ho za krk a zardousit ho, vymáčkout z něj všechn dech, ruka tě tedy dovede z tvé pozice do prostoru.

Popis chvíle, kdy se vzduch střetne s dřevem, lyrické se setkává s expresionistickým

Takže nyní jste oba v prostoru, Andrei volný jako list ve vánku, Oleg ho pronásleduje, Olegu, můžeš si pohrát s tím, že tvá levá ruka tu a tam popadne tu pravou, jako by chtěla říct „ne, nesápej se po něm.“ Po čase Olegova pravá ruka Andreiův krk najde... tohle je moment transformace, protože Andreiova pravá ruka upouští od své mírnosti a začne rdousit Olega, načež Olegova ruka povolí stisk, je lehká jako list, Andrei je teď ten expresionističtější, Oleg je zas postmoderní lyrický tanečník.

Popis formálních aspektů zpětného chodu

Tak jako ve filmu, který jde pozpátku, jde pozpátku i naše choreografie, což znamená, že Oleg pozpátku provede všechny pohyby, které předtím dělal Andrei a Andrei provede všechny pohyby, které dělal Oleg, také pozpátku. To znamená, že budete mít hodně práce s tím, abyste přišli na to, jak pracovat s levou rukou, protože to bude fungovat jediňe za předpokladu, že to bude přesné. Stejně tak budete muset zjistit, jak zpracovat zpáteční údery o podlahu a také, jak expresionistický Andrei předvede pozpátku Olegovy výrazy ve tváři. Tahle část je nejabstraktnější, protože nepůjde pouze o podrobnou analýzu pohybů jako takových a jak je vykonat pozpátku, budete také muset zjistit, v jaké poloze je lze pozpátku dělat, například jaké to teď pro Andreie je mít ruku, která chce zpět do těla namísto jejího ustavičného natahování se a chňapání v prostoru. A pro Olega zachytit moment z opačného konce, nesnažit se například upadnout, ale naopak poskočit... Možná byste si kvůli momentu transformace mohli tu první část natočit a pak si ji pozpátku pustit ...

Můj návrh tedy končí tím, že Oleg a Andrei opět stojí vedle sebe, Oleg na místě, kde stál původně Andrei a Andrei nyní tam, kde Oleg začal a všechny závěrečné pohyby jsou velmi jemnými pohyby pravé ruky, kterou mají oba před sebou, dokud ji nespustí k tělu, a pak se na sebe podívají.

Milý Olegu a Andreii, snad se Vám bude můj návrh líbit a použijete ho, neostýchejte se přidat hudbu, další text nebo světla, ale té pohybové úloze zkuste zůstat věrní.

Snad už brzy na shledanou, jsem teď ve Vídni, mám spoustu práce, asi jako každý, držte se, Robert

and you check your hand, when it colours red you can start moving your fingers more, bend your fingers independently as if you wanted to claw into something, but you miss the coordination on all fingers to get them in one direction, your hand moves in all kinds of directions now, your left hand can let the right arm go, so your hand can become wilder, more expressionistic, as if it was inhabited by an evil spirit that wanted to come out, your wrist and elbow don't follow the hand, but try to redraw or twist, all this movement information of hand and arm destroys the fluid, organic system of moving in the body, it feels that the body has fallen apart into independent elements, sometimes you become more like a zombie, with a living hand that wants to kill, sometimes your body is suffering and goes into all the opposite directions of the hands, so there are a lot of twisted movements, when Andre starts dancing into the space, the hand has only one desire, to kill Andre, strangle him around the neck, strangle the breath out of him, so the hand brings you from your position and into the space.

Description of the moment when the air meets the wood, the lyrical meets the expressionistic

So now you are both in the space, Andre as a free leaf in the wind, and Oleg chasing him, Oleg, sometimes you can play with the left hand that grabs the right arm again, as if to say "no" to the reaching of the hand. And at one time Oleg's right hand finds the neck of Andre.... this is a moment of transformation, because Andre's right hand starts to let go of his light character and starts to strangle the neck of Oleg too, and at this moment Oleg's hand lets go of the grip and becomes light as a leaf, and Andre becomes the expressionistic one, Oleg the lyrical postmodern dancer.

Description of the formal aspect of retrograde

As in a movie that goes back in time, the choreography goes in retrograde, so it means that Oleg does all the movements Andre did before backwards, and Andre does all the movements which Oleg did before also backwards, this is a lot of work with your left hand to find out, because it will only work when it can be very precise, so what does it mean swiping the floor backwards, and how can Andre do the facial expressions of Oleg as an expressionistic actor backwards. This part is the most abstract one, because it doesn't only need a lot of

analysing the movements in themselves, how you can do them backwards, but you must also find out in what kind of attitude you can do this retrograde, what is it, for instance, for Andre now to have a hand that wants to go back, instead of reaching and clawing in the space. And for Oleg to catch the moment from the other direction, so not trying to fall, but to jump... Perhaps you can work with taping the first part, for the moment of transformation and then watch it backwards...

So this proposal ends when Oleg and Andre stand again next to each other, but Oleg in the place where Andre started, Andre now in the place where Oleg started and both last movements are very subtle movements of the right hand, which is in front of them, before they let the arm drop and look at each other.

Dear Oleg and Andre, I hope you like the proposal, and also like to work on it, you're free to add music, text, light, but try to stay honest to the movement task.

I hope to see you soon, we can meet, I am in Vienna now, very busy, like everyone I guess, much love, hug robert

13. ČERVNA 2012

všechno myšlení redukováno na předmět.
je to malá plošina na podlaze
do ní jsou zašroubované tři šrouby s okem
na třech hranách jsou k šroubům s okem přidělané další šrouby s okem
přidělané ke koncům dlouhých tenkých tyčí
plošinou se tak dá hýbat na dálku a její pohyb může být nepředvídatelný
na plošině je předmět. může to být cokoli, ale mě by se líbilo pohoří. malé
pohoří. pohoříčko.

co si myslím, že by se s tím předmětem dalo dělat. mohl by být klidně ne-
hybný a vy byste se k němu nějak vztahovali. mohl by být pohyblivý, takže váš
vztah k němu by se proměňoval. mohl by být předmětem rozhovoru. mohl
by být předmětem názorové rozepře. tyče mohou sahat mimo jeviště, předmět
by se pak mohl hýbat bez jasně fyzického zapříčinění. nebo pokud nebude
místo pro dlouhé tyče, kratší tyče by se daly rozpohybovat nohama, nebo odně-
kud zpoza těla, nebo mohou být zdvižené za zády.

tyč je nabarvená kvalitní čínskou červení. plošina je ze dřeva. pohoří by
mělo vypadat zhruba jako pohoří.

tenhle předmět = myšlenky, které si vyměňujete tím, jak se hýbete. takže
jestli chcete, může je to nějak reprezentovat.

to je všechno. další nápad za pár měsíců. upřímně doufám, že zpracování
tohoto návrhu nezabere víc, než jedno krátké odpoledne.

nebudu se pokoušet o další abstraktní myšlenky; narušit tu křehkou rovno-
váhu, kterou udržujete už tak dlouho, by byl zločin.

víte vůbec co je šroub s okem? mám na mysli šroub s hlavou ve tvaru
smyčky. zašroubuje se do dřeva tak, že smyčka kouká ven a můžete jí pak něco
protáhnout. jeden šroub by asi měl být s okem a druhý s hákem.

moc vás zdravím
steve

13TH OF JUNE 2012

All the thinking reduced to an object.

It is a small platform on the floor
screwed into it are three eye bolts

on three of the edges attached to the eye bolts are other eye bolts attached to
the ends of long thin sticks.

so the platform can be moved with the sticks from a distance, and the movement can be unpredictable.

on the platform is an object. could be anything, but I favor a mountain.
a small mountain. a mountain-thing

what i think this object would do. it could be still, and you would be in
relation to it. it could move, so the relation could change. it could be an object
of communication. it could be an object of contention. the sticks could extend
off stage, so the object could be moved without physical evidence. or if there
isn't enough space for long sticks, shorter sticks could be manipulated by foot, or
behind a body, or lifted up, behind the back.

I see the stick's a good chinese red. the platform is wood. the mountain just
should look like a mountain.

this object = the thoughts I see you exchange as you move. so if you want, it
can somewhat represent them.

That is it. another idea in a few months. I hope this idea doesn't take more
than one short afternoon to make.

I make no attempt at more abstract ideas; to disturb the delicate balance you
have maintained for so long would be a crime on my part.

do you know what an eye bolt is? I mean a screw with the head of a loop. it
screws into the wood leaving the loops to interlace. perhaps one has to be a loop,
the other a 'C' bolt.

given with love,
steve

16. ČERVNA 2012

Dobroje utro Olegu a Andreii,

Představuji si to asi jako malou čtvercovou stolní desku, více méně. Ty tři červené tyče, co jsou k ní připevněné, jsou zároveň jak viditelné křivky, tak i prostředek k jejímu rozhýbání, takže jedna z nich by se pravděpodobně pohybovala společně s pohybem plošiny, pokud by každý z vás operoval s jednou z těch zbylých, nebo by se k pohybu střídaly ty dvě a třetí by hýbala pohořím, což by rozdělení jeviště na jednotlivé části nahodile přerозdělilo. Ta stolní deska by byla uzpůsobená tak, aby se s ní dalo pohybovat zcela jednoduše – malé kluzné podložky (jako ty přilepené na nohách židlí), nebo malá navoskovaná kolečka.

To pohoří se dá vyrobit všemožně, třeba vyskládáním kartonu nebo z nějakého úlomku dřeva nastojato, nebo slepením písku, aby se dosáhlo tvaru sopky. Představuji si ho jako jeden z těch nepřekonatelných štítů s vrcholky a hřebeny v Himalájích, zkřivená zem, co pod sněhem vypadá skvostně... Mám na mysli menší verzi téhle ohromné věci (asi půl metru? nabarvenou na bílo nebo nějakou barvou země, která bude dostatečně světlá, aby zářila). Mám takové tušení, že takhle budete chvílemi působit jako nějaké božské bytosti, vzhledem k celkovému měřítku věcí, a že to umocní to vaše absurdní mystično, aniž by vás to jakkoli pozměnilo. To jen taková iluze, patrně jen má.

Doufám, že to bude fungovat jako pohyblivý způsob komunikace a debaty, sporu i dorozumění. A ohledně rozvržení jevištního prostoru a deskové tektoniky a divočiny? Vidím zářivé světlo, něco jako září pozdního odpoledne, zatímco se už pomalu stmívá. Ta záře možná bude tak intenzivní, že by mohla být vaším hlavním světlem ve chvílích, kdy budete stát dostatečně blízko. Co se týče vztahu mezi pohořím a světlem, je tu jedna důležitá věc: v závislosti na tom, jak zrovna slunce svítí, se zdá být pohoří buď na ústupu, nebo se zdánlivě přibližuje, tak to alespoň vidím já. Tenhle efekt působí, že se celá krajina svými proporcemi roztančí. Pokud je možné použít světlo, pak bych byl rád, abyste mu věnovali dostatek pozornosti a abyste se na to pohoří zaměřili právě v tomto smyslu.

I kdybych si přál, aby se dal tenhle návrh realizovat v prostoru o jakékoli rozloze (délka tyčí by se určila pragmaticky), musím přiznat, že jsem si vědom jedné taktické výhody, kterou by mělo divadlo s velkými bočními jevišti, nebo místností s dveřmi v prostoru, kde bude performance probíhat. Nejdřív je vidět jen kousíček jedné červené tyče. Postupně ji každý z vás o něco poodkryje. Pak se objeví pohoří. A pak ty dvě zbylé tyče, které by byly v tu chvíli vytaženy do rovnoběžné polohy.

Nechci uvažovat o té druhé myšlence... týká se textu a to by mohlo rozbít ten zvláštní myšlenkový prostor, který ve svém představení budujete.

Užijte si to, srdečně zdravím!

Steve

16TH OF JUNE 2012

Dobroe Utro Oleg and Andre,

A small square table top is more or less what I imagine. The three red poles attached are graphics as well as means to move it, so one of them would probably be moved by the movement of the platform if you were each operating your own stick, or two of them would change if just one stick was moving the mountain, randomizing the way the stage is divided into areas. The table-top would be treated so that it moved fairly easily—little plastic skids (as on the feet of chairs), or waxed, or small rollers.

The mountain thing could be made in many ways, such as intersecting cardboard, or a broken shard of wood on end, or sand glued together to make a volcano shape. I do see it as one of those impossible Himalayan peaks with spires and ridges, tortured geology but magnificent with snow... that is, a small version of an immense thing (half a meter? possibly painted with white and/or some earth color light enough to be able to glow with light). I have the notion this will sometimes make you two into god-like beings in the scale of things, and amplify your absurd mystery without in any other way changing you at all. Just an illusion, possibly mine.

It will hopefully be a moveable means of communication and argument, contention and agreement. About stage space allocations, about plate tectonics, about wilderness? I imagine it getting bright light sometimes, as a late afternoon glow in darkening sky. Possibly it will glow enough to be your main lighting at certain moments if you are close to it. One thing I see about mountains and light is that they appear to advance and retreat depending on how the sun hits them. This effect makes the whole landscape dance its proportions as I think about it. If lighting is possible, I would hope this sort of attention could be focused on the mountain thing.

While I hope you could use it in any sized space (the length of the poles would be determined pragmatically), let me reveal that I see one possible gambit for beginning in a theater with plenty of wing space, or a room with a door in the performance area. At first, only a bit of one red stick is visible. Gradually you each extend it a little. Then the mountain is revealed. Then the two other red sticks, which at that point would be dragged parallel to each other.

I don't want to think about the other idea... it has to do with text, and might disturb the strange thought-space you generate in your performance.

Have fun, lots of love,
steve

21 SRPNA 2012

Ahoj Olegu
Ahoj Andreii,

Tady něco posílám.

Nejdřív pár myšlenek na téma “začátků”, “prostředků” a “konců”.

Začátek je podivný, je to prázdné očekávání, je to příslib.

Začátek je vágní, lehce trapný, je to nevinost roznícená nářkem a fackou.

Začátek je základ, je to pár slov, pohled nebo mrknutí.

Začátek je obalený stupiditou, ale stejně tak je plný naděje.

Začátek začíná nádechem, pokrčením v kolenou. Úsměv, krok kupředu, otázka.

Na začátku není skoro nic, prázdný bílý papír, popostrčení, hlad, potřeba.

Začátek je vždycky směšný a trochu trapný. Na začátku je „ne-vědění“.

Na začátku se pohybujete jako úplná neviňátka, jako děti, vzhledem k tomu, že nemáte ponětí, co děláte. Pohybujete se jako mimozemšťané, co právě dorazili na Zemi. Improvizujete, hovoříte o tom, jak jste se setkali, hovoříte o všech začátcích v životě.

Tenhle nový začátek vám přijde vzrušující.

Začnete, zastavíte se, začnete, znova a znova.

Prostředek je upocený a roztržitý. Nemůžete zastavit, je třeba toho hodně vysvětlit.

Prostředek je dálnice, je těžké sledovat cestu.

Prostředek je vzrušující a hned zas k uzoufání nudný.

Prostředek je komplikovaný, je to zápas.

Prostředek je šťavnatý a tučný, je to dobrý kompromis.

Prostředek je hledáním cesty ven. Hlasitý a čím dál měkčí...

Prostředek je divoký, je to milostný svazek. Série nehod.

Prostředek nemá žádná okna... je bezpečný... po určitou dobu.

Konec je zaručený.

Konec je nevyhnutelný, je to úleva, ale velmi skličující.

Konec je zavření dveří, světla svítí palčivě.

Konec je okouzlující, památný, nečekaný i nesnesitelný.

Konec je krutý a vždy příliš dlouhý.

Nemůžu vám říct, co máte v těch 10 minutách dělat, ale můžu vám navrhnout nějaký postup.

Tak se připravte, archeologové: exkavace.

DÍVOČINA VZPOMÍNEK-PŘIBLIŽIT SE K MEG

Olegu, zatanči všechna čísla z *Damaged Goods*, všechna, na která si vzpomeneš. Víím, že jsi za tu spoustu let viděl z mé práce hodně. Víím, které performance se ti líbily, a které se ti nelíbily ani trochu. Ale teď je neposuzuj, prostě zatanči to, co si z nich jako divák ty sám pamatuješ. Ne aby tě napadlo podívat se na video na Youtube! Neřeš chronologii, prostě vytvoř nějakou hybridní koláž z toho, co ti uvízlo v paměti.

Andreii, zatanči vše, co si pamatuješ z *Antwerp Laboratorium* (1999). Zkus přehrát to, co si pamatuješ, že se událo, nejen cvičení nebo show. Vzpomeň si konkrétně na ten minimalistický tanec, co jsi tenkrát předváděl hlavou, tváří a rukama. Říkali jsme tomu “muž z budoucnosti” nebo tak nějak... Přehraj to stejně minimalisticky a tam, kde jsme skončili, začni improvizovat. Popřemýšlej o té mezeře mezi roky 1999 a 2012 a pak zase budoucnost paměti.

Kdykoli v průběhu se dá dělat:

Cvičení změny: Začněte na sebe křičet “změň se” a pak změňte postavení. Opakujte. Zatančete tanec rozhněvané ruky.

Cvičení překladu: Přeložte šlechtnost a nenasytlost do abstraktní roviny.

Dlouhé a důkladné medvědí objetí.

Následované okamžikem prázdnoty.

21ST OF AUGUST 2012

Hi oleg hi andrei here is something

I begin with some thoughts on “beginnings”, “middles” “ends”.

The beginning is strange, the void expectation, the promise.

The beginning is vague, easy awkward, innocent sparked with a cry and a slap.

The beginning is basic, just a few words, a look or a wink.

The beginning is wrapped in stupidity and at the same time full of hope.

The beginning starts with an inhale, a bend of the knees. A smile, a step forward, a question.

In the beginning there is not much, white blank paper, a push, a hunger, a need.

The beginning is always funny and a little awkward. In the beginning there is a ‘not-knowing’

In the beginning you move as innocent nobodies, as babies since you don’t know what you are doing. You move as aliens from another world, just arrived at earth.

You improvise, talk about how you met, talk about all the beginnings in life.

You get very excited about this new start.

You begin, stop, begin, again and again.

The middle is sweaty, distracted. You can’t stop, there’s a lot of explaining to do.

The middle is a highway, it’s hard to keep track of the way.

The middle is too exciting, then boring as hell.

The middle is complicated, a struggle.

The middle is juicy and fat, a good compromise.

The middle is looking for the way out. loud, getting softer..

The middle is wild, a love knot. A series of accidents.

The middle has no windows... it is safe... for a while.

The end is certain.

The end is inevitable, a relief yet very sad.

The end is closing the doors, the lights get turned on way too bright.

The end is glamorous, memorable, unexpected brutal even.

The end is cruel and always too long.

I can’t tell you what to do in the 10 minutes but I can propose a process.

Getting started archaeologists : excavating.

1. THE WILDERNESS OF MEMORY-GETTING CLOSER TO MEG

Oleg, dance all the performances of Damaged Goods that you can remember.

I know you have seen a lot of my work over many years. I know some pieces you liked very much and others you didn’t like at all. But don’t judge now, just dance from a personal and spectator’s point of what you can remember. Don’t look at any video of Youtube! Don’t care about chronology, just make a hybrid collage of what you remember.

Andrei, dance what you remember of the Antwerp Laboratorium (1999). Try to re-enact what you remember took place, not only the exercises or the showings. Specifically recall a minimal dance with head, face, hands you did then. We called it future man or something... Re-enact this staying minimal and improvise where we left off. Think about the time gap between 1999 and 2012; and once again the future of memory.

To do any time in the process:

Change exercise: starting in a state yelling change at each other and then changing into another state. Repeat

Make an angry hand dance.

Translation exercise: translate generosity and greed in an abstract way.

A very long extended bear hug embrace.

Followed by a moment of emptiness.

Moving backwards at different speeds and at one point as fast as possible.

Sing a sad song, sing a very sad song, a very very sad song etc...

V různé rychlosti se pohybujte pozpátku, v nějakém okamžiku co nejrychleji. Zazpívejte smutnou píseň, smutnější píseň, nejsmutnější píseň, atd.

PŘIBLÍŽIT SE K JEAN-LUCOVI

Vytvořte osmihodinový dokument o vašem příteli a spolupracovníkovi. Je to úkol na dva dny. Dohromady tedy 16 hodin. Jeden den (8 hodin) má kameru na starosti Oleg a bude filmovat Andreie, druhý den to bude opačně.

Kamera by měla natáčet nepřetržitě. Objekt, osoba X, by měl být po celou dobu v záběru.

Video by mělo obsahovat dlouhé úseky zobrazující obyčejné denní aktivity, rituály, běžný pracovní den, pití kávy, procházku Vídní, cestu do studia...

Ta samá kamera by měla zachytit čas společně strávený ve studiu, návrat domů, sledování nějaké performance nebo filmu, třeba i popíjení s přáteli, společenský život, usínání, měla by přinést nové poznatky o X a X.

Pomocí kamery vyzdvihněte to, co je obyčejné, tohle je dokumentární improvizace vaší každodenní práce na projektu, buďte otevření, buďte sami sebou, občas kameru ignorujte, pak pro ni přehrávejte, využijte příležitost. Z všedního pracovního dne stráveného s tímto projektem udělejte dlouhé úseky něčeho neobyčejného. Osoba za kamerou by neměla nic říkat. Bude bez komentáře natáčet tak, jako by natáčela tygra nebo nějakého neznámého člověka. Objevte skrz objektiv detaily, které jste o sobě nikdy dřív nevěděli.

V jiných úsecích pak osoba za kamerou může pokládat otázky. Osobní, směšné, vážné otázky. Štourejte se hluboko, neptejte se na otázky, na které již znáte odpověď. Odvažte se. V průběhu dne nebo noci se pak může odehrát i formální rozhovor. Ponořte se do fiktivních světů, osoba za kamerou může snímaného vést, ten může přicházet i s vlastními nápady. Nechte své filmové scény, aby se vyvíjely. Nebojte se napětí, pohrajte si s obrazem... barvami, světlem, atd. Jde o osmihodinovou videoimprovizaci. Měla by to být zábava, občas by to mělo být k smrti nudné, vyčerpávající, odhalující, strašidelné a transformativní. Moje úvodní zamýšlení o “začátku,” “prostředku” a “konci” vás může vést.

Jak s natočeným materiálem naložíte, je na vás.

INSTRUKCE K TANCÍ VŠECH MYSTÉRIÍ SVĚTA.

Tohle je v tuhle chvíli můj nejoblíbenější seznam instrukcí. Délka by neměla přesáhnout 1, 2 nebo 3 minuty. Oba k tomu použijte stopky. Tuhle improvizaci provádějte jedině v průběhu nějaké performance nebo kdykoli u toho kromě vás dvou bude i někdo další.

Možná mystéria: všechno je propojené, zákon polarity, příčina a následek a tak dále...

3A. INSTRUKCE K RYTMICKÉ EXTÁZI: TADY SI MŮŽETE DÁT NA ČAS.

Udělejte prosím vše, co je v návrhu a pak z těch zkušeností, vzpomínek, zmatku a výzkumu dohromady vyberte 10 minut, které se rozhodnete sdílet s publikem.

Bavte se!!

A hodně štěstí!

Meg

2. GETTING CLOSER TO JEAN-LUC

Make an 8 hour documentary of your friend and collaborator.

This is a 2 day action. So 16 hours in total. One day (8 hours) Oleg is responsible for the camera filming Andrei and the other day you do the opposite.

The camera should be rolling non-stop. And the subject, the x person, should always be in the frame.

This video should include long stretches of daily actions and rituals, a normal working day, having coffee, walking in Vienna, going to the studio...

The same camera should film your studio time together, should film your returns home, perhaps you watching a performance or a film, perhaps you having drinks with friends, going out, falling asleep, discover things about x and x.

Use the camera to elevate the ordinary, this is a documentary improvisation of your daily working project, be open, be yourself, ignore the camera at times, then play for the camera, use the opportunity. Turn the normal working day of the project into something extraordinary for long stretches. The camera person should not say anything. Just filming with no comment as you would film a tiger or a stranger. Discover details you never knew about each other through the lens.

Then, other long stretches the camera person can ask questions. Personal, funny, serious questions. Dig deep, don't ask questions you know the answer to. Be daring. Even a formal interview can take place as the day or night develops. Enter into fiction, the camera person can direct the subject or the subject can propose ideas. Allow your movie scenes to develop. Don't run away from intensity play with the frame of the camera... the colors the lighting etc. It is an 8 hour video improvisation. It should be fun, boring as hell at times, exhausting, revealing, creepy and transformative. The text themes of 'beginning' and 'middle' can be your guide.

What you do with the material is up to you.

3. DANCE THE MYSTERIES OF THE UNIVERSE SCORE.

This is my favourite score at the moment. To be done no more than 1, 2 or 3 minutes. Use a timer each. Improvise this only when you do a showing or someone is watching besides the 2 of you.

The mysteries well could be: that everything is connected the law of polarities, of cause and effect and so on...

3A. RHYTHMIC ECSTASY SCORE: TAKE AS LONG AS YOU LIKE.

Please do everything in the proposed process and from all these experiences, memories, mess and research you decide together what 10 minutes you share with the audience.

Have fun!!

And good luck!

Meg

1. ŘÍJNA 2012

ahoj olegu,

omlouvám se za zpoždění–byl jsem pár dní bez internetu.

víc detailů vám pošlu, až se večer dostanu domů, ale jak jsem už zmiňoval v průckelu, budu se soustředit na začátek. v podstatě na úplný začátek–myslím tím na tu chvíli před tím, než se vůbec objevíte na scéně. odehrávalo by se to v prázdném prostoru, celkem temném, ve kterém byste poslouchali, co děláte v okamžiku, kdy vcházíte na jeviště.

hádáš se s umělcem, který poslal svůj návrh takhle na poslední chvíli. hádka začíná být prudká. jsi velmi rozčilený a křičíš, že už takovou věc nikdy neuděláš, protože teď musíš jít na jeviště, aniž bys byl jaksepatří připravený...

Andrei je naopak obklopený fanoušky, kteří přicházejí. jsou jím naprosto posedlí, rvou z něj košili a líbají ho na tváře. má zpoždění, takže ty musíš být na scéně bez něj a vyčkávat.....

víc později, s pozdravem
markus

2. ŘÍJNA 2012

ahoj olegu,

jak jsem už předeslal, zajímá mě to, co se odehrává před tím, než vstoupíte na scénu. V televizi občas vidíme rockové hvězdy, jak v obklopení bodyguardů opouštějí svou šatnu a míří na stage. publikum je už nažhavené a hudebníkova mysl postupně mění v mysl jiné osobnosti.

tohle mám na mysli. ale než dojdete na scénu vy, spousta věcí se pokazí. doprovází vás oba ucho publika, zatímco oko vidí–vlastně nevidí v podstatě nic. udělal bych to takové vypravěčské, takže každý z vás by měl něco jako nástin příběhu–jako ty, co jsem poslal včera. ještě si myslím, že některé zvuky, které publikum v té chvíli uslyší, jsou nicneříkající, vyjasní se ale hned, jakmile budete vidět.

každý z vás má jinou trasu, jiné rány a jiné předměty, které se vás drží nebo které z vás odpadávají podobně (jako to má steve martin ve cvokovi), když opouští svojí slečnu (jen opačně)

<http://www.youtube.com/watch?v=rSWBuZws30g&feature=relmfu>

co na to říkáte?

s pozdravem,
markus

1ST OF OCTOBER 2012

hi oleg,

sorry for the delay again–i was without internet for a couple of days.

i will write you more details when i'm home tonight but as i mentioned in prückl i would focus on the beginning. the very beginning in fact–i was thinking of the moment before you are even on stage. it would be an empty space, quite dark and you would just hear what you are doing coming to stage.

you very in an argument with an artist that sent the proposal so late. it almost started to be violent. you are very angry and shout that you will never do this again because now you have to go on stage and could not prepare properly...

andrei, on the contrary, was surrounded by fans coming in. they are totally obsessed with him and rip his shirt apart and give him a kiss on the cheeks. he is late so you have to be on stage without him and wait.....

more later,

best,

markus

2ND OF OCTOBER 2012

hi oleg,

as i mentioned what would interest me is the stuff that happens before you come on stage. on tv we sometimes see rockstars leaving the dressing room accompanied by security heading towards the stage. the audience is heated up already and the musician's mind slowly fades into the mode of becoming a different persona.

that's kind of what i'm thinking about. but on your way to the stage a lot goes wrong. the audience's ear is in a way walking with both of you while the eye is seeing–basically nothing.

i would do it kind of narrative so both of you have kind of a loose story–as i wrote yesterday. i also think that some noises the audience is hearing has little indication at the moment and becomes clear once they see you.

that you both have different traces, bruises and objects that stick to or fall off your body a bit like steve martin in “the jerk” when he is leaving his girlfriend (but reverse)

<http://www.youtube.com/watch?v=rSWBuZws30g&feature=relmfu>

what do you think?

best,

markus

BIO

Performer ruského původu **OLEG SOULÍMENKO** žije a pracuje ve Vídni. Studoval inženýrství na Státní technické univerzitě v Moskvě, pak se rozhodl pro dráhu umělce a v několika moskevských divadlech působil jako tanečník a performer. V roce 1990 Soulimenko založil Saira Blanche Theatre, s jehož provokativními představeními jezdil po celém světě. Od roku 1996 do 2000 divadlo spolupracovalo s vídeňským Lux Flux. Společně vyvíjeli metodu divadla bez divadla a jevištní přítomnosti bez režie. S tímto modelem Oleg vystupoval na tanečních a divadelních festivalech po celé Evropě. Společně s Tanzquartier Wien se jako kurátor podílel na *East Meets West*, dialogu mezi ruskými a rakouskými umělci. V roce 2010 společně s brut Wien založil projekt umělecké spolupráce mezi Ruskem a Rakouskem, *Music Here, Music There: Vienna–Moscow*, který byl poté realizován v Moskvě a ve Vídni. Spolupracoval s umělci jako například Lisa Nelson, Markus Schinwald, Meg Stuart, Jennifer Lacey nebo Steve Paxton. Se svými nejnovějšími představeními vystupoval v divadlech a na festivalech po celém světě (Wiener Festwochen, Tanzquartier Wien, brut Wien a ImPulsTanz ve Vídni, Performa 07 v New Yorku, steirischer herbst ve Štýrském Hradci, TSEH v Moskvě, Sohpiesaele a Tanz im August v Berlíně, Podewil v Berlíně, Kunstverein v Hannoveru, Theater Festival Impulse v Německu, Kaai Theatre v Bruselu, Souther Theater v Minneapolis, MAK–Museum užitého umění ve Vídni, Baltic Circle, Lentos Arts Museum v Linci či Kunsthalle ve Vídni).

ANDREĀ ANDRIANOV je tanečník a choreograf. Svou kariéru započal v roce 1979 v moskevském Divadle moderního tance a pantomimy pod vedením Gedruse Mackjavichuse. Naučil se moderní tanec, pantomimu, kontaktní improvizaci, čínská bojová umění a herectví. Později v Evropě pokračoval ve studiu kontaktní improvizace, metody Body-Mind Centering, release techniky a performerství. Byl jedním z prvních lektorů kontaktní improvizace v Rusku. V letech 1993-1995 společně s Olegem Soulimenkem vytvořil svérázné improvizáční tanečně-performativní duo Saira Blanche Theater. V letech 1996-2000 byl jedním z hlavních členů mezinárodní performativní laboratoře, která spojila vídeňský

Lux Flux a moskevské Saira Blanche Theater a předváděla jejich práci na festivalech jako například Tanz Platform Wien 98, ImPulsTanz-Festival 98, Wiener Festwochen 99, Movement and Dance on Volga a mnoho dalších. Od roku 2001 byl jako tanečník a choreograf stálým členem nově vniklého souboru Do-Dance, který fungoval při moskevské Škole dramatického umění a jehož uměleckým šéfem byl japonský choreograf Min Tanaka. Od roku 2009 spolupracuje s brut Wien.

JANEZ JANŠA studoval sociologii a divadelní režii na Univerzitě v Lublani ve Slovinsku a teorii performance na Antwerpské univerzitě v Belgii. Janša je umělec, spisovatel, performer a režisér interdisciplinárních performancí jako například *We are all Marlene Dietrich for*, představení pro vojáky mírových misí (společně s Ernou Omarsdóttir), *Pupiliya, Papa Pupilo and the Pupilceks–Reconstruction* a *The more of us there are, the faster we will reach our goal*. Mezi jeho výtvarné práce patří *Refugee camp for the first world citizens* (s Petrem Šenkem), *Name Readymade* (s Janezem Janšou a Janezem Janšou) a *Life [in progress]*. Jeho práce se vyznačuje silným kritickým a politickým rozměrem a soustředí se na vztah mezi uměním a sociálním či politickým kontextem. Je autorem knihy o Janu Fabrovi (*Jan Fabre–La Discipline du chaos, le chaos de la discipline*, Armand Colin, Paris 1994). V letech 1999-2006 byl šéfredaktorem časopisu o performativním umění MASKA. V současné době je ředitelem lublaňského institutu Maska, který se zabývá publikační činností, produkcí a vzděláváním. janez.jansa@maska.si

STEVE PAXTON na začátku šedesátých let tančil se souborem José Limón Company. V letech 1961-1965 realizoval několik prací Merce Cunninghama. V roce 1962 byl Paxton jedním ze zakládajících členů Judson Dance Theatre. Podobně jako jeho spolupracovníci se snažil bořit tradiční hranici mezi tanečníky a ne-tanečníky. Na základě zkušenosti z tohoto období, kdy tvořil společně s dalšími členy z Judson Dance Theatre, vyvinul techniku kontaktní improvizace. Metoda spočívá v tom, že mezi sebou tanečníci interagují a vytvoří tak určitý sled pohybů. Tato technika ovlivnila řadu choreografů, rozšířená je i jako učební pomůcka. Od konce 70. let se Paxton ve světě performance již příliš neobjevuje a věnuje se především worksho-

BIOGRAPHIES

The Russian performance artist **OLEG SOULIMENKO** lives and works in Vienna. After studying engineering at the Moscow State Technical University, he decided to embark on an artistic career and trained as a dancer and performer at various theatres in Moscow. In 1990 Soulimenko founded Saira Blanche Theatre, whose provocative performances toured around the globe. From 1996 to 2000 Saira Blanche Theatre co-operated with Lux Flux, Vienna. They worked together on a method of making theatre without the theatre, of producing stage presence without directing. Within this constellation he performed all over Europe at dance and theatre festivals. Together with Tanzquartier Wien he curated *East meets West* a dialogue between Russian and Austrian artists. In 2010 with brut Wien he originated the exchange project *Music here, Music there: Vienna–Moscow* between Austria and Russia, which resulted in showings in Moscow and Vienna. He has been co-operating with artists like Lisa Nelson, Markus Schinwald, Meg Stuart, Jennifer Lacey and Steve Paxton. His latest performances were presented in international venues at festivals as Wiener Festwochen, Tanzquartier Wien, brut Wien and ImPulsTanz in Vienna, Performa 07 in New York, steirischer herbst in Graz, Tseh Moscow, Sophiensaele and Tanz im August in Berlin, Podewil in Berlin, Kunstverein Hannover, Theater Festival Impulse in Germany, Kaai Theatre in Brussels, Southern Theater in Minneapolis, MAK–Museum for Applied Arts in Vienna, Baltic Circle, Lentos Arts Museum in Linz, Kunsthalle Wien.

ANDREI ANDRIANOV is a dancer, choreographer. He began his career in 1979 at Gedrus Matskjavichus' Modern Dance and Mime Theater in Moscow. He learned modern dance, pantomime, improvisation, Chinese martial arts and acting. Later on in Europe he studied contact improvisation, BMC, release techniques and performance art. He was one of the first CI teachers in Russia. In 1993-1995, together with Oleg Soulimenko, Andrianov developed a specific improvised dance-performance duo, widely known as Saira Blanche Theater. From 1996 till 2000 Andrei is one of the chief members of the international per-

formance laboratory which united Lux-Flux (Vienna) and Saira Blanche Theater (Moscow) and presented their work on festivals such as Tanz Platform Wien 98, ImPulsTanz-Festival 98, Wiener Festwochen 99, Movement and Dance on Volga and many others. From 2001 Andrei took a permanent job as a dancer and solo choreographer in the newly organized company Do-Dance, under the artistic direction of Japanese choreographer Min Tanaka, based in Theater School of Dramatic Art (Moscow). Since 2009 often collaborates with brut Wien.

JANEZ JANŠA has studied sociology and theatre directing at the University of Ljubljana, Slovenia and performance theory at the University of Antwerp, Belgium. Janez Janša is an artist, writer, performer and director of interdisciplinary performances a. o. *We are all Marlene Dietrich* for–Performance for soldiers in peace-keeping missions (with Erna Omarsdottir), *Pupilija, Papa Pupilo* and the *Pupilceks–Reconstruction* and *The more of us there are, the faster we will reach our goal*. His visual works include *Refugee camp for the first world citizens* (with Peter Šenk), *Name Readymade* (with Janez Janša and Janez Janša) and *Life [in progress]*. His work contains strong critical and political dimension and it is focused on the relation between art and social and political context. He is author of the book on Jan Fabre (Jan Fabre–*La Discipline du chaos, le chaos de la discipline*, Armand Colin, Paris 1994) and has been editor in chief of MASKA, performing arts journal from 1999 to 2006. He is the director of Maska, institute for publishing, production and education based in Ljubljana, Slovenia. janez.jansa@maska.si

STEVE PAXTON In the early 1960's, Steve Paxton was a dancer with the Jose Limon company. From 1961 to 1965, he performed in several works by Merce Cunningham. In 1962, Paxton became one of the founding members of the Judson Dance Theatre. Like his collaborators, he attempted to break down the traditional barriers between dancers and non-dancers. Following this period of joint creation with the members of the Judson Dance Theatre, he developed the technique of contact improvisation. With this method, dancers are continuously interacting with each other to create a series of movements. It has influenced many choreographers and is widely used as a teaching tool. Since the late 1970's,

pům a psaní. Nicméně i přes to občas vystupuje v improvizčních představeních a spolupracuje s choreografy, skladateli a umělci jako Robert Ashley, Trisha Brown, Boris Charmatz, Kathy Duck, Lisa Nelson a Vera Mantero.

MARKUS SCHINWALD, narozený v Salzburku v roce 1973, žije a pracuje ve Vídni a v Los Angeles. Studoval na Hochschule für Gestaltung v Linci a na Humboldtově univerzitě v Berlíně. Měl množství samostatných výstav, například v Kunsthau Bregenz (2009), Múcsarnok Kunsthalle v Budapešti (2009), Migros Museum für Gegenwartskunst (2008), Augarten Contemporary ve Vídni (2007), Aspen Art Museum (2006) nebo ve Frankfurter Kunstverein (2004). Jeho práce jsou zastoupeny v mnoha mezinárodních sbírkách, například v londýnském Tate Modern, pařížském Musée d'Art Moderne, Kunsthau Zürich a ve vídeňském Museum Moderner Kunst.

Ve své práci se zabývá lidským tělem, způsobem, jakým je tělo začleněno do kulturního kontextu a také psychologickou analýzou prostoru, který tělo obklopuje. Dynamika mezi individuálním a kolektivním, často ovládaná zábrany a úzkostmi, je v Schinwaldových pracích, k jejichž tvorbě využívá různých médií, vyjádřena ve formě odcizení, fragmentace a trhlin. Zkoumá fenomén normality a to, jak je normalita vnímána. Jeho výzkum probíhá v médiu filmu, sochy, módních návrhů nebo přepracovaných starých pláten a litografických tisků, kde je s objektem manipulováno a kde je objekt změněn tak, aby se otevřely nové úrovně reality a zkušenosti. Estetizované obrazy stojí v kontrastu k vyvolaným mezerám a posunům v narativu, zároveň jsou však i produkty mísící se reality, zkušenosti a vnímání.

ROBERT STEIJN spolupracoval s Latifou Labiissi, Anne Teresou de Keersmaeker a Georgem Blaschkem. Společně s Mariou Hassabi napsal pohybový duet *Robert und Maria*, který byl předveden u příležitosti ImPulsTanz festivalu v roce 2011. Pravidelně spolupracuje s Theater der Jungen Welt v Lipsku a s Theater im Bahnhof ve Štýrském Hradci.

Společně s Fransem Poelstrou pracuje pod pseudonymem united sorry. United sorry chtějí vnášet polointelektuální, polosentimentální a elementárně-koncep-

tuální události na pole umění. Vyvíjí performance pro jeviště, muzea a galerie, do veřejného prostoru přináší rituály. Z textů, tance a hudby utváří poetická univerza, témata, kterým se věnuje, nachází v každodenním životě. Jako konceptuální umělci se Steijn s Poelstrou vnímají co nejnaivnějším a nejdětštějším způsobem. Společně vyvinuli mezi jinými performance *Frans Poelstra, his dramaturge and Bach, feminine delight, how low can you go* a *Lost in Space*. Mezi jejich další performativní akce patří *Hosting Matt Mullican* (Lentos Museum), *Holy Shit* (3.MANNTOUR), *united sorry @ egon schiele* (Leopold Museum, Vídeň), *s-s-s-sink* in the work of Beatriz Melhazes (Foundation Cartier). Jejich nejnovější práci je *Propaganda* a *The Beat Goes On*, která měla svou premiéru v květnu roku 2011 v rámci brut im Konzerthaus. Od začátku roku 2012 united sorry pracují na sérii intervencí ve veřejném prostoru, ve které vystupují pod názvem *GREEN CONVERSATIONS*, zpívají písně, performují monology a tančí s vídeňskými stromy. www.unitedsorry.com

MEG STUART je americká choreografka a tanečnice žijící v Berlíně. Byla členkou newyorské Randy Warshaw Dance Company (1986-1992) a v roce 1994 založila v Bruselu působící soubor Damaged Goods. S Damaged Goods vytvořila více než 20 produkcí a instalací, v březnu roku 2010 vydali Meg Stuart a Damaged Goods knihu *Are we here yet?*, ve které Stuart v rozhovorech s Jeroenem Peetersem (ed.) a svými někdejšími spolupracovníky reflektuje svou práci. Průběžně se zabývá hledáním nových forem spolupráce, nových kontextů prezentace a "křížení" divadla, architektury a výtvarného umění. Její práce byla k vidění v mnoha divadlech po celém světě. Stuart byla také pozvána na bienále *manifesta7* a přehlídku *documenta X*. Spolupracovala s mnoha umělci včetně Hahna Rowea, Philippa Gehmachera, Garyho Hilla, Ann Hamilton a Benoíta Lachambrea. Stuart uvedla multidisciplinární série improvizací jako například *Crash Landing* (1996-1999) nebo *Politics of Ecstasy* (2009) s Jeremy Wadem. Se svým *Auf den Tisch!* z roku 2009 byla pozvána na 9. ročník bienále PERFORMA a v roce 2008 za svou práci obdržela Bessie Award a Flemish Culture Prize. V roce 2012 byla oceněna německou Konrad-Wolf-Preis za přínos pro performativní umění.

Paxton has largely left the performance world, devoting himself primarily to training workshops and writing. He nevertheless still delivers some improvised solo performances and collaborates with choreographers, composers, and artists, including Robert Ashley, Trisha Brown, Boris Charmatz, Kathy Duck, Lisa Nelson, and Vera Mantero.

MARKUS SCHINWALD, born in 1973 in Salzburg, Austria, lives and works in Vienna and Los Angeles. He studied at the Hochschule für Gestaltung in Linz and at Humboldt University in Berlin. He has had numerous solo shows, including at the Kunsthau Bregenz (2009), Múcsarnok Kunsthalle Budapest (2009), Migros Museum für Gegenwartskunst (2008), Augarten Contemporary, Vienna (2007), Aspen Art Museum (2006) and the Frankfurter Kunstverein (2004). His works are to be found in numerous international collections, including at Tate Modern, London, Musée d'Art Moderne, Paris, Kunsthau Zürich and the MUMOK — Museum Moderner Kunst, Vienna.

Markus Schinwald engages in his work with the human body and the way it is embedded in the cultural context as well as a psychological analysis of the space that surrounds it. The dynamics of the individual and the collective, which are frequently dominated by constraints and anxiety, are expressed in the various media with which Schinwald works in the form of alienation, fragmentation and rifts. He explores the normal and its perception on the basis of films, sculptures, the design of clothes or the reworking of old paintings and lithographic prints where the subjects are manipulated and altered to open up new levels of reality and experience. The aestheticised images stand in contrast to the gaps that are evoked and the shifts in narrative while also being a product of the intermingling of reality, experience and perception.

ROBERT STEIJN has worked with Latifa Labiissi, Anne Teresa de Keersmaecker and Georg Blaschke. Together with Maria Hassabi he wrote the duet *Robert und Maria*, which was shown on the occasion of ImPulsTanz 2011. He regularly works with the Theater der Jungen Welt, Leipzig and the Theater im Bahnhof, Graz. With Frans Poelstra he works together under the pseudonym united sorry. unit-

ed sorry wants to introduce semi-intellectual, semi-sentimental and rudimentary-conceptual events into the field of art. They are developing performances for stages, museums and galleries as well as rituals in public space. They also create poetic universes of text, dance and music and deal with themes they encounter in everyday life. They see themselves in the most naive and most childlike way as concept artists. Together they have developed among others the performances *Frans Poelstra, his dramaturge and Bach, feminine delight, how low can you go* and *lost in space*. Among their performance actions are *Hosting Matt Mullican* (Lentos Museum), *Holy Shit* (3.MANNTOUR), *united sorry @ egon schiele* (Leopold Museum, Vienna), *s-s-s-sink in the work of Beatriz Melhazes* (Foundation Cartier). Their most recent works are *Propaganda* and *The Beat Goes On*, which premiered in May 2011 in brut in the Konzerthaus. Since the beginning of 2012, united sorry have been working on a series of interventions in public space, in which under the title *GREEN CONVERSATIONS* they perform songs, monologues and dances with the trees in Vienna. www.unitedsorry.com

MEG STUART is an American choreographer and dancer living in Berlin. She was a member of the Randy Warshaw Dance Company (1986–1992) in New York and created her own Brussels based company Damaged Goods in 1994. With Damaged Goods she has created more than 20 productions and installations and in March 2010 Meg Stuart and Damaged Goods published *Are we here yet?*, a book in which she reflects on her own practice in dialogue with Jeroen Peeters (ed.) and former collaborators. A recurrent feature in her work is the search for new forms of cooperation, presentation contexts and the ‚crossbreeding‘ of theatre, architecture and visual art. Her recent work was invited to MANIFESTA7 and DOCUMENTA X. She has collaborated with many artists including Hahn Rowe, Philipp Gehmacher, Gary Hill, Ann Hamilton and Benoît Lachambre. Stuart initiated multidisciplinary improvisation series such as *Crash Landing* (1996–1999) and the *Politics of Ecstasy* (2009) with Jeremy Wade. Last year *Auf den Tisch!* was invited to PERFORMA09 and in 2008 her body of work was honored with a Bessie Award and a Flemish Culture Prize. <http://www.damaged-goods.be/>

IDENTITY.
MOVE!

Research Platform for
Contemporary Dance
in the Eastern Belt
of the European Union

ALFRED VE DVOŘE

DÍVADLO / POHYB / ŽIVÉ UMĚNÍ

KOORDINÁTOŘI PROJEKTU:

MOTUS PRAGUE
ALFRED VE DVOŘE
THEATRE

CENTRUM KULTURY
W LUBLINIE

NATIONAL
SCHOOL
OF DANCE

PROJEKT BYL PODPOŘEN:

Projekt byl
podpořen
z programu
EU Culture.

Město Praha
podporuje činnost
divadla Alfred ve
dvoře částkou 4,3
miliónů Kč.

PARTNEŘI:

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI:

Projekt Identity.Move! je dvouletý projekt podpořený z fondu EU Culture, jehož hlavními koordinátory jsou Goethe Institut ve Varšavě, občanské sdružení Motus / Divadlo Alfred ve dvoře v Praze, Centre for Culture v Lublinu a State School of Dance v Aténách.